

У суботу відзначатиметься Міжнародний день студентів. Напередодні свята ми зустрілися з третьокурсницею, головою студентської ради історичного факультету Національного університету «Чернігівський колегіум» імені Т. Г. Шевченка Ренатою БОЙЧУК.

– Розкажіть, де ви народилися й коли почали цікавитися історією.

– Народилася я в Чернігові. Взагалі, у школі не дуже любила історію. Але з 10-го класу почала цікавитися Другою світовою війною. Моя вчителька Валентина Федорівна Саповська мені в цьому допомагала, за що я їй безмежно вдячна. Вона ж мені й порадила йти навчатися до Інституту історії. Вступала я сюди цілеспрямовано. Тоді абітурієнт міг подавати 15 заявок на вступ до ВНЗ, я ж подавала лише до Інституту історії, бо знала: зі своїми балами ЗНО проходжу на бюджет, а також розуміла, що хочу бути саме істориком.

– Як так вийшло, що ви не цікавилися історією, але опинилися на історичному факультеті?..

– Спочатку у нас була «дуже заманлива» система: ми лише читали підручники й писали конспекти, але нічого цікавого нам не розповідали. Новий же викладач почав розповідати «живу» історію – зі спогадами, свідченнями, цікавими відеороликами. І я почала розумі-

ти, що нинішні історичні події, треба розуміти, що ніколи не знаєш, коли отримаєш ножа у спину...

– Історія Міжнародного дня студентів доволі сумна: у 1939 році антинацистська демонстрація в окупованій Празі закінчилася смертельним пораненням студента-медика Яна Оплетала. По суті, це свято нагадує про те, що студенти мають боротися за свої права. Ви – голова студентської ради Інституту історії, етнології та правознавства ім. О. М. Лазаревського. Напевно, дехто ставить вас до ради скептично і вважає вас «голосом деканату». Наскільки ви незалежні та як допомагаєте студентам?

– Студентське самоврядування впливає на ставлення ректорату, деканату до студентів. Загалом, усі побажання, пропозиції, невдоволення – все, що висловлює студентство, воно висловлює студентській раді. Ми у свою чергу пропонуємо ідеї розвитку керівництву вишу. Тобто намагаємося своїми пропозиціями та діями покращувати наш інститут. Маю сказати, що з керівництвом вишу ми добре налагодили співпрацю.

Ось, скажімо, таке: у нас був непофарбованим задній фасад інституту – старий, подряпаний, брудно-червоного кольору. Ми активно зверталися до керівництва вишу. І нещодавно, влітку, задній фасад повністю відремонтували.

ДОВІДКА «ДЕСНЯНСЬКОЇ ПРАВДИ»

Рената БОЙЧУК, 19 років. Місце народження – Чернігів. Студентка третього курсу НУ ЧК ім. Т. Г. Шевченка, голова студентської ради Інституту історії, етнології та правознавства НУ ЧК. Мета – реалізувати себе як особистість. Мрія – побачити якнайбільше країн. Улюблений фільм – «Кошмар на вулиці В'язів» (режисера Веса Крейвена). Улюблені місця в Чернігові – сквер Богдана Хмельницького та Алея Героїв. Улюблене місто у світі – Відень.

– Напевно, ви бачили зупинкові комплекси в районі головного корпусу НУ ЧК з дуже цікавою рекламою вашого університету: «Наші випускники – мрія роботодавців» та «У нас навчаються найкращі студенти галактики». Це справді так?

– Справді, наші студенти досить активні. Вони не зацікляються лише на навчання, а намагаються брати участь у різноманітних конкурсах, флешмобах, програмах, форумах. Наше студентство – воно всюди. Випускники НУ ЧК працюють і в Україні, й за кордоном, перемагають в іноземних грантах. З приводу якості – наші студенти достатньо старанні, й велика кількість випускників, за бажання, втілює в життя свої мрії, досягає поставлених цілей. Інститут історії не є винятком. Усе залежить від особистої мотивації.

– Як плануєте святкувати День студентів?

– Не можу сказати, що планую щось шалене й витрачу всю стипендію (сміється). Насправді для мене День студента – день, коли я розумію, що студентство – один із найяскравіших періодів у житті людини, коли вона вступає на дорослий шлях. Інколи буває сумно: колись цей час закінчиться і я не встигну насолодитися студентськими роками. Але думаю, 17 листопада ми з подружками обов'язково креативно відсвяткуємо цей день.

– Що би ви побажали студентам у свято?

– Натхнення, старання. Завжди треба ставити собі амбітну, майже не досяжну мету й йти до неї, хай і поступово. Лише наполеглива праця й саморозвиток допоможуть людині здійснити мрії, досягти бажаної мети. Нехай студенти пам'ятають, що студентські роки – одні з найцінніших.

**Інтерв'ю підготував
Сергій КАРАСЬ**

Фото з особистого архіву
Ренати БОЙЧУК

■ ВІД АВТОРА

Не соромтеся української мови!

9 листопада Україна відзначала День писемності та мови. Головною подією свята в Чернігові стало написання чергового, 18-го за рахунком, Всеукраїнського радіодиктанту, а головним хедлайнером свята... – кореспондент «Деснянської правди» Сергій Карась.

Написати диктант у Чернігові можна було на двох організованих локаціях – у бібліотеках імені Коцюбинського та Короленка, а також, якщо писати з усіма не хотілося, – вдома (або на роботі) біля радіоприймача.

Як знають постійні читачі нашої газети, автор цих рядків – українець Росії, котрий до 2012 року жодного разу в житті не був в Україні, а до 2014 року – не розмовляв українською (докладніше див. «Українець Росії. Рік на Сіверщині» в «Деснянській правді» № 52 (28615) від 28 грудня 2017 року. – Прим.). І хоч українську мову я знаю далеко не досконало, нею розмовляю постійно: на роботі, на вулиці, в побуті.

Вочевидь, саме тому колеги з каналу «UA: Чернігів» спочатку запросили мене на ранкове шоу, присвячене диктанту, а потім, уже в читальній залі наукової бібліотеки імені Короленка, автор цих слів вийшов в ефір загальнонаціонального каналу «UA: Культура». Основною думкою, яку намагався донести, було: якщо навіть людина, котра менше ніж два роки живе в Україні й ніколи не вчилася в українській школі, не соромиться розмовляти українською, то громадяни України, котрі живуть тут більшу частину свого життя, тим більше не повинні цього боятися.

Втім, це був усе ж перший у моєму житті диктант українською мовою. Тому без невеликого хвилювання не обійшлося.

Хоча писав диктант далеко не я один. Тільки до бібліотеки Короленка цього дня завітали актори театру тіней «Верб», очільниця обласного спорту Ніна Лемеш, учні та вчителі обласного педагогічного ліцею, гравці волейбольного «Буревісника-ШВСМ» і просто активні чернігівці.

– У побуті я не спілкуюся українською, але знаю її, – щиро зізнався нападник «Буревісника» Денис Бурма. – На диктант нас запросили. Але ми й самі були не проти. У школі вчився задовільно, тому, думаю, помилки в диктанті сьогодні у мене були.

Текст цього року називався «Крила України». Загальну тему його можна описати як єднання країни та нації (незалежно від національностей), навколо нашої рідної України. Після написання всі очі могли залишити диктант організаторам, аби вони відправили його на перевірку. Можна було відправити текст самому звичайною або електронною поштою. Не сварили і якщо диктант вирішили нікуди не відправляти й залишити собі. Ось тільки навіщо тоді писати?..

– Ми вас бачили по телевізору, – звернувшись до кореспондента «Деснянської правди» школярі років 10-12. – А ви хто?

– Журналіст.
– А візьміть у нас інтерв'ю...
– Ви писали диктант?
– Так. Добре написали.
– Ну якщо не буде помилок, може, й візьму інтерв'ю, – пообіцяв я.

Імена та прізвища тих, хто написав диктант без жодної помилки, повідомлять на Українському радіо. Торік із 28 тисяч 999 учасників не помилилися лише 123. Чи будуть нині в числі найбільш грамотних чернігівських школярі?.. Хочеться сподіватися.

Але головне все-таки, напевно, навіть не в кількості помилок, а в бажанні в Україні розмовляти й писати українською мовою та розвивати її. Хочеться, щоби це прагнення з'явилося у якомога більшої кількості мешканців України.

Сергій КАРАСЬ
Фото автора

■ НАПЕРЕДОДНІ СВЯТА

«Кращі студенти нашої галактики»

ти, що історія – не просто інформація з підручника. До того ж 10-11 класи – це роки вивчення нової та новітньої історії, де велика кількість наочної документалістики, дуже важливої для осягнення й розуміння матеріалу. Так і пішло...

– Що найбільше подобається під час навчання?

– Щодня дізнаєшся щось нове. Навчання історії у школі та вивчення історії в університеті – це взагалі дві різні речі. Вже на третьому курсі мене більше цікавить ґрунтовне вивчення окремих проблем, ніж просто відвідування лекцій. Коли стаєш старшим, набагато цікавіше самому щось досліджувати. Моя спеціальність: середня освіта – історія зі спеціалізацією «правознавство». Особливим є те, що розвиваєшся не лише в історичному напрямку, але й у правовому, оскільки розуміння правової системи досить часто допомагає в реальному житті.

– Наскільки важливою наукою є історія для розуміння сучасності?

– На мою думку, історія розвивається циклічно: людство не змінюється. Змінюються лише форми організації життя. Вивчаючи історію, ми можемо запобігати великій кількості помилок у сучасності. Наразі наші політики не дуже цікавляться історією, мало беруть до уваги досвід минулих поколінь, тому припускаються помилок, яких уже припустилися їхні попередники. Тому я вважаю, що вивчення історії та особливо зацікавлення нею загалом – досить важливі. Адже пересічні громадяни часто-густо сприймають історію як сукупність не пов'язаних між собою фактів, що були і вже не повторяться, тому вичати їх не має сенсу.

– Нещодавно Україна святкувала 100-річчя Західноукраїнської Народної Республіки. Яку роль, на ваш погляд, ЗУНР відіграла в історії української держави та яких помилок, котрі були у ЗУНР, варто не припускати сьогодні?

– ЗУНР є наслідком піднесення національної самосвідомості українців. Незважаючи на певні перепони, ЗУНР стала прикладом українського державотворчого процесу. Те, що ми святкуємо прагнення українців початку ХХ століття до власної незалежної держави, – це добре, але проблема в тому, що ми лише нині розуміємо свою сучасну незалежність. Однак не треба пасти задніх у розвитку військової сфери. Враховую-

– Ви перемагали у студентських конкурсах «Золотий голос інституту», «Талант року». Чи плануєте присвятити себе історії, чи оберете творчу роботу?

– Я не відокремлюю творчість та історичні дослідження. Адже можна розвиватися в різних сферах. Не думаю покинути творчу діяльність або історичну. Поєднувати їх, як роблю це сьогодні.

– Які пісні виконуєте та який напрям ваш улюблений?

– Люблю джазову музику. Але наразі мені більше до вподоби українськомовний контент: гурти «The Hardkiss», «Kazka», «Один в каное», тощо. Намагаюся виконувати пісні українською мовою, показувати, що українська музика якісна й часто краща за закордонну.

– На одному з «круглих столів», присвячених розвитку ОТГ, ви казали: «У громадах є перспективи для кар'єрного росту». Цьогоріч ви їздили до Німеччини, до Верхньої Швабії. Це був просто відпочинок чи плануєте там працювати?

– Це був відпочинок. До цього я в Німеччині не була. Але в майбутньому планую працювати саме в Німеччині. Це моя мета, до якої поступово наближаюся, але не знаю, як складеться.

– Чому в Німеччині та в якому саме напрямі?

– Німеччина, на мою думку, – одна з найрозвиненіших в економічному та правовому планах країна. Там високий соціальний гарантії. Крім того Німеччина має неймовірний пласт культурного, історичного надбання, яким я довгий час захоплююся. Ця країна надихає мене розвиватися, адже там ніхто і ніщо не стоїть на місці, постійний рух та вдосконалення. А розвиватися планую у сфері історичних досліджень, викладання й, можливо, творчо також.

– Чи можна щось змінити в Україні, щоби ви захотіли залишитися тут?

– Звичайно. Перш за все, на мою думку, треба робити досить рішучі економічні зміни. Бо від економіки залежить багато у плані того, яка кількість населення залишиться в Україні або повернеться в Україну. Є багато прикладів того, як наші викладачі працювали та жили в Європі, але вони все ж таки повернулися. Тому вважаю: якщо Україна стане на правильний шлях розвитку, то багато представників української діаспори повернуться.